

De geestelijke wapenrusting

De geestelijke wapenrusting (1):
Het zwaard (Efeziërs 6:10-20)

Zowel Jezus, Paulus als enkele schrijvers in het oude testament spreken over het zwaard! Jezus noemt het zwaard bij het uitzenden van Zijn discipelen als wapen dat de discipelen nodig zullen hebben na Zijn dood. Paulus noemt het zwaard als onderdeel van de wapenrusting, die iedere gelovige nodig heeft om te kunnen overleven en stand te houden in de strijd tegen de verleidingen van Satan. Verleiding op gebieden waar we zwak zijn zoals zonden die telkens terugkomen, of als we bijvoorbeeld een keuze moeten maken en een stemmetje 'horen' verluisteren: dat is stoerder of leuker en toegeven aan onze gemakzucht of eierzucht in plaats van te doen wat volgens de bijbel of ons verstand het best is om te doen in die situatie. Het woord van God, de bijbel, is het zwaard

des Geestes. Waarom zou het woord van God worden vergeleken met een zwaard?

Om op deze vraag een antwoord te kunnen geven, is het misschien verstandig

om eens te kijken naar wat een zwaard en het hanteren van een zwaard nu precies inhoudt.

Wat is een zwaard eigenlijk? Een Engels woordenboek omschrijft het zo:

Een zwaard is een metalen strijdwapen, waarbij tenminste een kant scherp geslepen is en uitloopt in een scherpe punt. De greep is beschermd. Een zwaard is bedoeld om mee te snijden of te steken, wordt gebruikt bij man tegen man gevechten en is zowel geschikt voor de aanval als voor de verdediging. (Vrij vertaald uit het Engels).

Israël was door, de eeuwen heen voortdurend in strijd verwikkeld. Zeker in de tijd van Jezus, Paulus en ten tijde van de schrijvers in het Oude Testament was het een noodzaak om goed met een zwaard om te kunnen gaan. Het zwaard was daarom een bekend wapen in die tijd. Als je niet met een wapen om kon gaan in die tijd klopte er iets niet. Iedereen kon daarom weten wat het hanteren van een zwaard inhield. In deze context wordt het woord van God vergeleken met een zwaard! Blijkbaar is het Woord van God, de bijbel, een wapen om jezelf mee te verdedigen en om je vijand mee aan te vallen en te overwinnen. Wat wil dat nu eigenlijk zeggen

voor ons? Wat betekent dit eigenlijk?

Er doet zich een probleempje voor. Stel: Ik word gedwongen om met iemand een gevecht aan te gaan met het zwaard. Mijn Heer geeft me een zwaard om me mee te verdedigen in een zwaardgevecht op leven en dood. Het blijkt dat mijn tegenstander een vervent zwaardvechter is. Lijkt me toch wel een beetje een serieuze aangelegenheid. En dan? Wat doe ik dan? Dan sta ik daar met een mond vol tanden en het angstzweet op mijn voorhoofd omdat ik weet dat ik binnen nu en een minuut ga sterven en geen idee heb

jij in zwaard-weten hoe je

met een zwaard moet omgaan? Om een zwaard te leren gebruiken is oefening nodig. Om een zwaard te kunnen hanteren zullen we moeten leren pareren, steken en snijden. Een hele kunst is het leren van schijn-aanvallen en bewegingen om voordeel op de tegenstander te behalen. Dit is iets wat jaren van

hoe ik een zwaard moet gebruiken. Zou een gevecht met een

training vergt voordat iemand een volleerd zwaardvechter is. Het is dan ook niet vreemd dat dit alleen met vallen en opstaan geleerd kan worden en dat er veel inzet en doorzettingsvermogen verwacht wordt van de leerling zwaardvechter. Het vergt een uitgebreide studie van de technieken die bij het zwaardvechten komen kijken. Een ander aspect is dat een zwaard ook onderhouden moet worden en scherp geslepen dient te zijn.

We kunnen een parallel trekken tussen het gebruik van het zwaard en het gebruik van wat er in de bijbel staat. Dat wil ik graag aan de hand doen van wat ik hier en daar zelf heb opgepikt. Door veel in de bijbel te lezen heb ik de bijbel leren kennen.

Door met de teksten te spelen en ze te overdenken heb ik mijn ideeën en stellingen kunnen vormen. Deze heb ik getoetst op hun waarheid aan de hand van de rest van de bijbel. Dit is misschien wel te vergelijken met het leren pareren, steken en snijden. Daarna ging ik vaak in discussie met iemand die veel van en over de bijbel en het geloof wist. Vaak werden er dan nog een aantal foutjes uit gehaald of een stukje kennis toegevoegd, wat wel een beetje lijkt op het slijpen van het zwaard, de braampjes verwijderen. Ik heb leren pareren en schijnbewegingen leren maken door met een medechristen mee te gaan op bijvoorbeeld een evangelisatieproject. Na een paar keer kwam voor mij de vuurdoop: ik kwam met een niet-gelovige medestudent op het

onderwerp van het geloof. Ik merkte dat ik wel veel kennis had, maar nog niet wist hoe ik die kon gebruiken en overbrengen. Dit is erg moeilijk en heb ik met vallen en opstaan mogen leren. Zo ben ik bijvoorbeeld eens in een valkuil gestapt door met iemand mee te praten of door van het onderwerp af te dwalen. Vaak is de verleiding groot om toe te geven aan de verkeerde denkbepelden die iemand heeft over een kerk of over het geloof. Soms lukte het ook om mensen aan het nadenken te zetten en een aantal vooroordelen weg te nemen. Dit laatste, het overbrengen en discussiëren over het geloof met gelovige en niet gelovige mensen kan vergeleken worden met oefenen van schijnaanvallen en bewegingen in de praktijk! Eigenlijk is er geen andere plaats waar je dit goed kunt leren dan op het slagveld. Het is me ook opgevallen hoe gevaarlijk dit kan zijn omdat je uit je evenwicht kan worden gebracht en dat dan twijfels opkomen. Dit is denk ik een tweede vorm van leren pareren, steken en snijden. Satan gebruikte deze zwakke momenten om mijn geloof te ondermijnen en me in een valkuil te lokken. Om eerlijk te zijn, ben ik een paar maal goed gevallen. Achteraf gezien is dat denk ik normaal in een groeiproces naar een volleerd zwaardvechter/christen. Het fijne is dat God vergeeft en dat je dan weer opnieuw mag beginnen. Het blijft immers een strijd! Ik besprak dit vaak met iemand die hier ook ervaring mee had en werd op die manier meestal weer toegerust voor de volgende strijd. Soms gebeurde het echter ook wel dat dit niet hielp en dat ik voor een tijdje uit evenwicht was totdat God me via de bijbel of een ander

christelijk boek dat het betreffende onderwerp behandelde en gebed weer in het gareel zette. Dit vereist veel doorzettingsvermogen en het was voor mij soms ronduit moei-

lijk. Mijn kennis van het woord van God, de bijbel, richtte mij weer op als ik viel en de ervaring van de aanwezigheid van God op moeilijke momenten of juist de afwezigheid van God als ik volhardde in mijn fouten maakte dat ik wist en ervoer dat God er voor mij is als Vader.

Ik denk dat ik er niet ver naast zit als ik de conclusie trek dat kennis van het woord van God en het leren hanteren van het woord van God als een volleerd zwaardvechter een absolute noodzaak is om te overleven. Ik kon het niet alleen, maar had hulp nodig van God en van broeders en zusters om me te bekwamen in het zwaardvechten. Wie van jullie heeft de moed om dit zwaard te aanvaarden en te leren gebruiken?

Ooit heb ik leren zwaardvechten bij verscheidene van de vechtkunsten die ik heb beoefend. Dit heeft mij geholpen om te begrijpen wat hier eigenlijk staat. Hopelijk kunnen jullie er iets mee.

In Hem,

Henk van Weeren